

A Lusitánia tragédiája

Hozzájadt: kaloz

2005. február 27. Vasárnap 10:43

Utolsó frissítés 2007. augusztus 22. Szerda 11:10

A hajózárs tőrőnetenél b'velkedik talányosan elt'nt hajók eseteivel, hajótragédiákkal, amelyek megrázózták a világot k'zvéleménye. 1815. május 7-én reggel az angol 'ceánj'ír, a "Lusitania" nem messze 'rorszáig d'li partját torped'ámadás k'vetkezéskor els'lyedt. A tragédia - amiben 1198-an meghaltak - szinte minden r'cszlete ismert. Vagy m'gsem? Colin Simpson r'g'áta foglalkozik a "Lusitania" 'gy'vel, 's most az ' adataira alapozott orosz cikk ford-t'is'it aj'nlom az 'rdekl'd'k figyelm'be.

Alekszandr SzavinovMi'rt s'lyedt el a "Lusitania"? A Titanic halála 'jra megrázta a világot: emberek milli' 'z'nl'ttek a mozikba. A sziporkáz' filmv'ltzat elhomályos'totta mag'it a katasztr'f'it. Ezt 's a sz'zadel' m'is titokzatos katasztr'f'it a Lusitania a gigantikus, fed'olzet' utasokat sz'ill-t' angol 'ceánj'ír els'lyed's' f'lelmetes 's a mai napig nem tisztázott k'ir'lm'nyek k'z'itt. Teh'it a sz'zad m'isodik katasztr'f'ija a Lusitania halála.... Hatalmas 't'os 'brestett fel. Az elektromos cseng' gombj'hoz ugrottam, de 'iram, v'irhat'an, nem volt. Fel'lr' s'pol'is, kiab'is, sz'z 's sz'z l'j dobog'isa hallatszott. Asszonyok 's gyerekek s'r'isa keveredett a sz'na hangj'val. Hirtelen meg'rttem: valami borzalmas t'rt'nt. Magammal ragadva a kaj't'mben l'v' ment' felszaladtam a fels' fed'olzetre. Ehhez nehezen siker'lt kinyitnom a kaj't' ajtaj'it, ami valami t'rmel'kkel volt eltorlaszolva. A g'zhaj' 'rezhet' en meg'd'it. A fed'olzeten le'rhatatlan dolgok fogadtak. A nap f'nyesen s'zt'itt a g'zhaj'ra, 's vagy ezer esz't vesztett ember rohag'lt az egyik oldalr' a m'isikra. A szem'lyzet elveszett, hiba 'ilt kapit'ny a h'don, 's az utolsó percig osztogatta parancsait; az utasok maguk futottak a ment'cs'nakokhoz. Mikor magamhoz t'rttem a v-z fels'-'n, a hatalmas haj' elt'nt, k'ir'ly'item hatalmas ter'leten az emberek fekete pontjai 'sztak. A t'ivolban 'rorszáig elmos'dott partjai l'itsz'dtak. A nap 'getett, a v-zben azonban hideg volt. Csak k' 'ra m'olva, amit ' ' eml'kezik a katasztr'fa szemtan'ja borzalmas dermedts'g-ben 'lt 'it, 'rkezett meg a ment' haj'. Megjegyez'k, hogy nem a Titanic pusztul'is'ir' van sz'. A h-res tengeri katasztr'fa sziporkáz' filmv'ltzat'it neh'z lenne 'sszehasonl'-tani az esem'ny kim'rt 's siv'ir' le-r'is'ival, amit az 1915-'s orosz ' m'isoltunk ki. De akkor, a hatalmas angol haj', a Lusitania els'lyed's'nek napjaiban a világot k'zvéleménye szinte l'zban 'gett az ellentmond'is h'-rekt', felt'telez'sekt' 's tal'lgat'sokt'. Az elpusztult haj' neve naponta jel meg az 'js'igok oldalain, a korm'nyok memorandumiban 's a diplom'ciai iratokban. Mi is t'rt'nt? A haj' pusztul'isa titokzatos, azonk'v' l' aaz 'rdekl'd'ben olyan benyom'is 'bred, hogy Angli'ban a Lusitania 'gy'vel foglalkoz' korm'nydokumentumok szigor' 'illamtitkot k'peznek. Mi m'gis megr'ab'ljuk fellebbenteni a f'gg'ny. ***Egy nagy angol utassz'ill-t' haj', amerikaiakkal a fed'olzet'ön val'sz'-'n'leg els'lyedt. 1915. május 7-én a hatalmas, n'gyk'm'nyes angol utassz'ill-t' haj', a Lusitania-t, ami 'ltal'ban a New-York' Liverpool 'vonalon k'zlekedett v'ratlanul megt'madta az U-20 n'met tengeralattj'ir' nem messze 'rorszáig partjait'. A Lusitania, a robban'ist k'ive tizenhatalmas percben teljesen els'lyedt. A Lusitania fed'olzet'ön tart'zkod' 1959 szem'lyb' l' 1198 meghalt. Az angol korm'ny k'pvisel'inek hivatalos bejelent'se szerint a haj' fed'olzet'ön nem volt fegyverzet, hadianyag 's haditenger'szek. A Lusitania els'lyed's'ot az els' vil'gh'bor' egyik legtragikusabb esem'ny'nek nevezt'k el angol 'js'ig-r', Colin Simpson r'g'áta 'rdekl'd'ik a Lusitania 'gye ir'nt. A haj' pusztul'is'inak k'ir'ly'lm'nyei, alaposan megdolgozott adatok t'lmkelege' -rta C. Simpson, meggy'zt'ok arr', hogy a Lusitania-val t'rt'nt szerenc'st'gr' l' sz'is' tradicion'lis v'ltzat alapvet' cs'oztat'sokat 's szemmel l'that' pontatlans'igokat tartalmaz. Simpson meg'illap-t'isainak megfelel'en az angol g'zhaj'z'isi t'irsas'ig, a Cunard Line arch'-vumaiban, ' az USA korm'ny'nak arch'-vumaiban fellelhet' dokumentumok a Lusitania 'gy'nek 'itvizsg'lj'is'it k'vetelik. 1915. május 1-én a Lusitania pontosan a menetrend szerint utolj'ra indult a New York-i kik'rt' m'is'it'. Kor'jn reggel a Lusitania parancsnok'nak helyettese v'irta szok'is szerint az utasokat a besz'ill' 'pcs'-'n'ol. A m'is'-'n, a n'ch'ny utason k'-v' l' a riporterek t'rt' meg'ot l'jta. Az angol tenger'sznek megmutatt'k a New York Tribune reggeli kiad'is'it. A fizetett hirdet'sek k'z'itt az 'js'igban kiemelten k'z'lt'ok a v'sz'is'is' figyelmezt'st: az amerikaiaknak nem aj'nlatos az angol utassz'ill-t' haj'k szolg'jlatait ig'nybe venni a n'met tengeralattj'ir'k lehets'ges t'jmad'isa. Mint az a sz'veg'b' l' kit'nt, a hirdet'st a n'met k'vets'g adta fel. A m'is'-'n egyre n'tt a nyugtalans'ig. De a Cunard k'pvisel'je mindenkit megnyugtatt, aki a Lusitania-ra sz'is' jeggyel rendelkezett: T'irsas'igunk haj'ja volt 's marad az Atlanti-'ce'jn leggyorsabb haj'ja. 's semmilyen n'met hadihaj' vagy tengeralattj'ir' nem tudja utol'orni a Lusitania-t. Elm'lt d'ol, amikor a Lusitania kihaj'zott a tengerre. Turner kapit'ny elfoglalta megszokott hely'ot a h'don. Turner tapasztalt tenger'sz volt, de most, h'bor' id'kben a kereskedelmi flotta tenger'szei al' kellett vess'ok magukat az Admirali's tenger'sztisztjei fennhat's'ig'nak. A haditenger'szek meghat'roz'ták a kereskedelmi haj'k 'ltal k'vetend' 'vonalat, 's k'z'lt'ok az ellens'ges tengeralattj'ir'kr' sz'is' titkos 'rtes' l' 'seket. Az angol tenger'szeti felder-t'os meg tudta 'llap-tani, hogy a harci feladatra k'ld'itt n'met tengeralattj'ir' 'ppen hol tart'zkodik. Az angolok megszerezt'ok a n'met flotta titkos k'sdjait. Az angol partokon fel'ill-tott r'jdi's'illom'jsok t'jrelmetlen' l' v'irt'k, hogy a ny'lt tengeren tart'zkod' n'met tengeralattj'ir'k a r'juk jellemz' pedant'ri'is'ival r'jdi's'jeleket k'ldjenek. De Turner kapit'nyal nem k'z'lt'ok a n'met tengeralattj'ir'kr' sz'is' figyelmezt'st sem New York-i kik'rt'ben, ahol a brit haditenger'szet tisztje tart'zkodott, sem 'rorszáig partjain' l', ahol a Lusitania bel'pet a parti 'llom'jsok hat'isk'rt'be. 's csak május 6-'jn este kapott Turner kapit'ny r'jdi's'viratot: 'rorszáig d'li partjain' l' n'met tengeralattj'ir' tart'zkodik. De a r'jdi's'viratot nem a tengeri parancsnok's'ig, hanem Coke tengernagy, a tengeralattj'ir' elh'ir-t' flottilla parancsnoka k'ldte: ' nagyj'ab' meghat'rozta a tengeralattj'ir' m'k' d'osi k'rt'ot is, miut'jn 'rtes' l' k'ot kisebb g'zhaj' els'lyeszt's'or' l'. Coke az adatokb' r'j'itt, h' Lusitania k'zeledik a tengeralattj'ir'hoz. De a tengeralattj'ir' elh'ir-t' flottill'it a tengernagy nem ind'thatta el az Admirali's parancsa n'olk' l', 's ilyen parancs nem 'rkezett. Turner kapit'ny a r'jdi's'grammot akkor kapta, amikor a

hajás a Szent György-csatorna felé kőzeledett. A csatorna bókás idá'kben is komoly próbátérel má'g tapasztalt hajásoknak is, a háborús napokban kőtszeresen is veszélyes volt: a námet tengeralattjárók a csatorna bejáratánál lesték a dozataikat. De a hajás átvonalát az Admiralitás tisztjének engedélye vagy esetleg egy hadihajás kapitányja utasítására náokkál Turner kapitány nem vilttoztathatta meg. Egyetlen, amit tehetett minden mentészkőzt kőszeniáll helyezni, kioltani a fenyeket, és bezárni a kabinablakokat. A parancsnok lement a szalonba, ahol őgett a feny és a zene, és megpróbálva nem felemelve a hangját elmondani az utasoknak, hogy nem kizárt ellenséges tengeralattjárók felbukkanása. De mi bizonyosak vagyunk abban, hogy nem maradunk egyedül, mert a Királyi Haditengerészet visel majd gondot ránk. És ezek nem rés szavak voltak: Árorszáig partjainál, a Fastnet-Rock szirtnél az Atlanti-óceánt átszelő hajásokat angol konvojok-sorá' cirkálják vjrták. Május 7-én hajnalban sárkál volt. Turner kapitány csökkentette a sebességet, és megparancsolta szirónajelzés leadását, hogy a hadihajásoknak jelezze a helyzetét. De a kőzelben a Királyi Haditengerészet egyetlen hadihajása sem volt. Az Admiralitásnál, a tengerészeti miniszter, W. Churchill dolgozószobájában hatalmas tőrkőp volt. Az ágyeletes tiszték állandóan mozgatták rajta a jelképeket, amik minden, a felderítés adatai és a rádiófigyelés segétséggel felfedezett námet tengeralattjáróvonalát mutatták. A hivatalos angol tőrtőnelmi munkákban igen magasra tőrkőkelik a felderítés tevékenységét, és olvastak a námet parancsnokáig gondolataiban, és elre látták az ellenséges flotta hajásinak mozgását. Áordek megjegyezni, hogy a námet flotta titkos rejtjelkódját az angolokhoz az orosz tengerészeti parancsnokáig jutatta el: a rejtjelkulcsot a námet Magdeburg cirkálászá' zsákmányolták, ami az orosz Balti Flotta hajásával v-vott harcban sá'lyyedt el. A bővőrok behatoltak a parancsnoki helyiségre, és megszerezték a titkos dokumentumokat. Semmi kőts, hogy Churchill felfogta, mit jelent Angliának a Lusitania, az egyik legnagyobb és leggyorsabb hajás. Az Admiralitás őrtés-tőseket kapott Amerikából, amiket igen vőszjásnak lehet nevezni. A námet diplomaták és a námet származás amerikaiak, akiknek szoros kapcsolataiban a námet felderítésel senki nem kőtelkedett, az utá'bbi idá'kből figyelmeztették az amerikaiakat, hogy az angol transzatlanti óceánjárók tengeralattjárók támadásának vannak kőve. Az USA-ban álló námet kőzálsság lapjának szerkesztője, aki gyakran teljes-tette a námet kővetség katonai utasításait, bejelentette: Egy nagy angol utasszálló-tás hajás, amerikaiakkal a fedélzetén valászá-ná'leg elsá'lyyedt. A brit Admiralitás és az energikus miniszter, Churchill nem csak nem fokozták a biztonsig mőrtőkkő, hanem megdőlbbentő kőzállyt tanás-tottak. A Lusitania kapitánya nem kapott semmilyen figyelmeztetést a veszélyre, a hadihajások nem futottak ki a tengerre a námet távirati ágyőkság és ő'ságok első jelentőseiben a Lusitania pusztulásáról aláhőzták, hogy az angol óceánjárás nem volt igazából utasszálló-tás, mivel az angol hajás Amerikából robbanászereket szálló-tott. Azokban a napokban olvasható volt, hogy a Lusitania a valáságban a Királyi Haditengerészet segédcirkálásja volt, és fedélzetén nehőztőzőrsőget hordozott. Az Admiralitás kőpviselői nevezték a Lusitania-n álló őgyőkrő száső álló-tásokat. De nem vjlasztak az egyenes kőrdősrő: voltak-e az utasszálló-tás hajás fedélzetén veszélyes hadianyagok. És csak náhőny hőt má'va jelent meg a brit kőzlemőny megkőrdőjelezhetetlen verzió a őLusitaniaő őrujájának kizárólag bókás ő jellegőrá'. 1926-ban az angol tengeri őrtőnsze, Wilson pontos-tott: a Lusitania-t fel nem fegyverzettő-nek nevezte, de megjegyezte, hogy a szálló-tott őru kőzt voltak őztőlyenyeket és főlig kősz, á'res srápnelhá'velyeket tartalmazó lájdák. C. Simpson ellenőrizte mind fajtáját, amik a Lusitania raktáiraiban voltak. Kálállőny figyelmet keltett egy meglepő tőtelő 3863 vj'szonnal boró-tott dobozá amit sajtókőnt jelőlte meg. Az iratokban ennek a meglepő őruinak a tulajdonosakőnt A. Fraser, USA állampolgár szerepel. Az ő neve gyakran előfordul a New York-i kikőttő dokumentumaiban, 1915-ben az egyik legnagyobb őruimportőr volt az USA-ból. De a vizsgáladás bebonyó-totta, hogy a háboróig Fraser megbő-zhatatlan adás volt. Simpson feltőtelezi, hogy őppen Fraser volt az a szálló-tás, akin keresztül bonyoló-tották az angolok a hadianyag kivető az USA-ból, mindenkélt a Dupon társaság á'zemeiben győrtott robbanásanyagokő. A sá'lyyedt ő Lusitania-t figyelő tengeralattjáró parancsnoknak egybő' feltőnt a sárkál főst, a fedélzet és a felőpő-tőnyek sőrá'ősei. A námet tengerészek feltőtelezték, hogy a torpedák robbanása előidőzte a szőnpor robbanását vagy ő jelentő's mennyiségű hadianyag robbanását, ami a szőntőrolás mellett raktárakban volt elhelyezve. Ez a vőlemőny őjltájnosan elfogadott lett námetországban. A tengerészeti flotta minisztere, Tirpitz a kő'sá'bbi memoájraiban a Lusitania elsá'lyyedtő'sőnek okakőnt az alőbbiakat jelőlte meg: ő a Lusitania azonnali elsá'lyyedtő'ső tőrtárakban elhelyezett hadianyag robbanás okozta. A hivatalos brit verzió megkőrdőjelezhetetlenő álló-totta, hogy a Lusitania vőgő tőmet torpedák robbanása okozta. A Királyi Vizsgáladó Bizottság, amelyet Angliában a tradőciő szerint a nagyobb katasztrőfik okainak kivizsgálásá'ra őtrehoznak, a zárásdokumentumban lesőőgezte, hogy az utasszálló-tás hajás fedélzetén nem volt hadianyag. A felelősség az utasszálló-tás hajás tragődiájőrt a námet haditengerészeti erő'k vezetősőre lett ő, mivel megengedte a tengeralattjárók kapitányainak bókás hajók figyelmeztetés náokkál megőmadását. őm a bizottság őszintesőge messze nem bizonyó-tott. Minden bizonyó-tőkot, ami kőtsőget őbresztett a hivatalos vjltózat szemben, má'j elre elvetettek. A bizottság nem vette figyelembe a Lusitania utasa, a kanadai professzor, J. Marichal vallomását. Az ő szavai szerint a torpedák robbanása utá'jn hallott egy má'sodik robbanást is, amit a robbanó tőlyenyek ropogása kő-sőrt; az utá'bbi álló-tást Marichal a sajtó tapasztalatá'ra alapozta, amit hadiszolgálatban szerzett. De az angol kormány hivatalnokai bejelentették, hogy Marichalnak nem lehet hinni, mivel bő-rő'ság elő ő álló-tották hamis-tás ő és becstelensőgőrt: a bizottságnak őtadták a kanadai professzor návrokonájnak iratait, amik valásban őttő egy őtanőskodtak. És ez nem az egyetlen eset volt. Lord Mersey, a Királyi Bizottság előőke a kő'sá'bbiekben beismerte, hogy Lusitania á'gye piszkos őrtőnet voltő. Ugyanakkor a vizsgáladó bizottság alapvető hibáját őrdemben őrtőkelni az ővilághőboró őveiben csak náhőny szakember, a tengerészeti fegyverek szakőrtő' tudták: má'g kőmet torpedák robbanás sem tudta volna elsá'lyyeszteni a hatalmas hajó náhőny perc alatt! A námet tengeralattjárók által alkalmazott torpedák viszonylag elavultak voltak. Vajon kőpes lett volna egy ilyen torpedák akkora lyukat á'tni Lusitania oldalá'ba, amin, ahogy a szemtanók álló-tották, egy ő'zmozdony is őtmehetett volna? 1918-ban a hatalmas angol ő'zhajó, a Justitia-t megőmadták a tengeralattjárók. És bő'j az első torpedák komoly sőrá'őseket okozott, a Justitia majdnem egősz napig a felső-nen maradt, és ezalatt az idá' alatt a námet tengeralattjárók náhőnyiszor megismőtelők a

torpedák; madárst. A német tengerészek biztosak voltak abban, hogy a Justitia-t hat ugyanolyan torpedó találata sárllyesztette el, mint amit 1915-ben is használtak. Az 1915. május 7-én történteket a korszak a német militaristák által elképzelt bántányok kényveltek el. De valójában minden más; skópp történt. Az angol politikai szférában megtalálható a nagy stratégia értelmezése: a perspektívikus hadi és politikai tervek koordinálása. Nézzük meg, milyen helyet szántak az Amerikában rendszeres járatot teljesítő nagy személynyszállító- és ácsélnjírőknak a éznagy stratégia-ében? A Lusitania tervei az USA-ban, 1902-ben készülték, amikor az amerikai bankár, Morgan azt javasolta az angol hajótulajdonosoknak, hogy építsenek az amerikai tengerészvárosokkal hatalmas hajókat, amik a tudomány és technika legújabb eredményeit vezetik be a mindennapi életbe. A tengeri ársírok lehetne tették volna az Atlanti-óceánon történetét a kifizetendő személynyszállító monopóliumját. De a spekuláns amerikai bankárok megsértették Admiralitás titkos terveit. A XXI század elején az Anglia és Németország közötti tengeri vetélkedés előzte fel az Anglia hatalmas tengeri flottáját építést. A hadihajók látrehozásával egyidejűleg az Admiralitás titkon tájogatta a magánközben lévő angol gőzhajó-társaságokat: a haditengerészek tervei szerint a hajóorvosok elsősorban az utasszállító hajók által lakulnak szállító hajókkal; és segédcsirkálókkal. A tengernagyok az amerikai bankárokkal folytatott tárgyalások megszakítását kényveltek, és egyáltalán javasolták kedvező egyezsége megkötését: a korábban készült német el hatalmas ácsélnjírő építést. Egyetlen feltétel: a hajóorvosok a hajók a Királyi Flotta rendelkezésére állnak. Így máskor építék meg a Cunard társaság egy hű- és ácsélnjírő: a Lusitania és a Mauritanian hajók névveléket gőzturbinákkal szerelték fel, amik addig nem létező sebesség előrelökést tettek lehetővé. Az új vőzkiszorítója 31 ezer tonna felett volt, a sebesség nem kevesebb, mint 25 csomó, ami felülmúlta az akkori idők legújabb hadihajóinak, a sorhajóknak a mutatást. 1907-től a Lusitania rendszeres járatot teljesített Liverpool és New York között. R. Kipling nagy lelkesedéssel nyilatkozott az új hajókról: A kapitánynak csak meg kell fogni a kormányt a kilencemeletes vízros kiöszik a tengerre. Az utasok hamarosan örökölni kezdték az új hajók sebességét és a komfortját. 1914-ben, hajóorvosok első hetében a Lusitania fedélzetre ágyúállást és lámpát szállítás liftet épít. Lusitania hamarosan visszatért Liverpoolba. Az úrbocán továbbra is a kereskedelmi flotta lobogója leng. A hajóorvosok a készülőlvén az Admiralitás a magabiztos Churchill-lel az elől komoly hibákat vőtt: az Admiralitás biztos volt abban, hogy a főszenyvetést az angol hajóknak a német felső- és hajók, ezen belül a gyorsan felfegyverzett kereskedelmi hajók köpezik. De Németország az angol kereskedelmi flotta ellen a tengeralattjárókat vetette be. A veszteségek ijesztő mőrtökben nőttek. Hamarosan kiderült, az angol hadsereg és a hadiflotta hatalmas mennyiségű hadianyagot használ fel: az ipar nem bírözik meg a haditermelés terveivel. A kormány határozatot fogadott el a hadianyagok USA-ban történetét: a vízszárítás, de a teherhajókat a tengeralattjárók támadása fenyegette. Ebben a helyzetben az Admiralitásnak eszébe jutottak a legnagyobb és leggyorsabb ácsélnjírők. Az Admiralitás hivatalnokai találkoztak a Cunard társasággal elnökkel. Elmagyarázta, hogy a Lusitania a kormány kőllő feladatát fogja teljesíteni. A szokványos utakon olyan szállító- és ácsélnjírőket fog teljesíteni, amik Britannia számára kőllő feladatát fogja teljesíteni. A tehertör a raktárakban ki lesz bővőve, és ájt meg az Admiralitás rendelkezésébe. A Cunard utasszállító- és vőge messzemenőleg titkolja a speciális áruk lárt. Minden alap megvan annak feltételezésére, hogy a Cunard vezetése mi rejtőzik a speciális áruk semleges megnevezésben. A Cunard társaság részvőtelével az USA-ban robbanóanyagok vőszárítottak, azokat New Yorkba szállították, a kikötő raktárakba. A fizetés a Cunard banki elszámolásán keresztül történet. 1915. júniusban Ausztria-Magyarország USA-beli kővetsége az USA kőllő gyűmiszteriumához bizalmas levelet intézett. Az osztrák diplomaták részletesen leírják, ahogy a Dupon, az amerikai vegyi konzern robbanóanyagait a Lusitania fedélzetre lettek berakva, az orr-rész rakodótereibe. Ezek negyvenfontos, vízszonnal burkolt ládák voltak, sajtosdobozokhoz hasonlóak. Ez az áru az amerikai Fraser tulajdona volt. A Lusitania pusztulásának minden szemtanója kőrt robbanó- és szőmolt be. A második robbanás, erejét tekintve ásszehasonlíthatatlan volt az elsővel: néhány perccel a második robbanás után a Lusitania orra elmerült a habokban, a hajótat tábbemelet magasságba emelkedett. A német tengeralattjárók torpedója az ácsélnjírő orrját találta el ott, ahol a speciális áru, a vízszonnal burkolt ládák voltak Ausztria-Magyarország kővetsége egyik levelében olyan részletek találhatók, amik alapján feltételezhető, az osztrák felderítő és hogyan és mikor (nem kizárt, hogy a német kormány megbő-zősző- és ácsélnjírő) szerző tudományt a Cunard társaság hajóin szállított hadianyagok. Ezért, megtudván a Lusitania katasztrófáját, az osztrák konzul, von Rettegh komoly megrendőllést árt, és egyetértett az osztrák diplomaták vőleményével, akik arra árt, hogy adjon ki amerikai ágyvőd által hitelesített nyilatkozatot, amiben egyenesen leszögezték, hogy az amerikai állampolgárok haláljának oka az utasszállító hajók rakóben elhelyezett hadianyag robbanása okozta. Vőletlen volt az angolok hibája? És lehet-e cselekedeteiket hibásnak nevezni? 1915 februárja áta, amikor Németország elkezdte a tengeralattjáró-hajóorvos, a brit Admiralitás megprőbálta megtalálni a hatősos eszkőzt az ellensőg tengeralattjáróiva szemben folytatott harcban. Anglia hatalmas vesztesőgeket szenvedett: az angolok átlagban kőtnaponta egy nagy kereskedelmi hajó vesztek. Egyáltalán a német tengeralattjárók az ántelt Churchill reputőciájára is nagy ártást mőrték. Ágy tánt, hogy a flotta által a német tengeralattjárókkal szemben alkalmazott technikai eszkőzök nem elegendőek. Ezért valősnak tántik a kőrdő: teljes-teni tudta-e az Admiralitás Churchill vezetése alatta haza vődel feladatát? És lehet, hogy őppen a problőma politikai megoldása mentette meg nem csak Churchill, hanem a minisztereket is a szőgyenteljes bukőst... 1915 tavaszán Londonban megjelenik az USA elnöknek személynys megbő-zottja, House ezredes. Az USA politikáját kellett elmagyarázza a brit kőrnynak. Anglia kőllő gyűmisztere, Grey fogadja House-t a saját házában. Grey ászinte kőrdőseket ad fel, amik a kővetkezőket foglalták magukba: mit csinál Sam bőcsi ha egy német tengeralattjáró elsőlylyeszt egy amerikai utasokat is szállító- és ácsélnjírő? House az felelte: a felháborodás magával ragadná Amerikát. Grey egyetértett: igen Amerikában sok a moralista, de milyen feleletet adna a kormány és az elnök? És House elismeri: ez elegendő lenne, hogy belerőntsanak minket a hajóorvosba. valősnak 115 USA állampolgár halála az U-20 Lusitania elleni támadásánál Amerika öles tiltakozását vőltotta ki. A tántetők németellenes jelszavakat tartalmazó feliratokat vittek, és kővetelték Németország megbőntetését. A kormány hivatalos jegyzőket kőldött Berlinbe. A német kormány könytelen volt kőrtőzni a tengeralattjáró hábor

1915. június 6-tól a német tengeralattjárókknak tilos volt megtámadni a nagy utasszálló-törhajókat. A tengeralattjárók hárboróban beállt szűnet nem volt hosszabb, 1916 februárjában megszünt, de ezen idő alatt az Antant országai, mindenképp Anglia, a kereskedelmi flotta 14 600 000 tonnájúit árizte meg, ami megfelel kb. 100 ezer hajónak. A Lusitania ismert volt Amerikában. Én is ha figyelembe vesszük, hogy a Lusitania tragédiájának elástésén House kénytelen volt az angol kormány figyelmébe ajánlani a nyomásgyakorlás eszközeinek egész sorát, amik Amerika világszerte voltak a németországnak békés útjait szűkítő amerikai hajók angolok által tartott felállítására, elképzelhető, milyen ajánlatok volt az angol politikusok számára a német U-20 tengeralattjárók torpedói. Ráviden, az angol nagy stratégia teljes mértékben kihatárota Angliát és az USA érdekeinek és a német tervek egybeesésével Wilson elnök háborúra kérészálá dőlt, de a vakodott militarista bejelentésekkel ellentétben: kénytelenek voltak a világszerte egyszerre amerikaiak kénytelenek igen sok békéérti és az USA semlegességének oldalán állni. 1915-ben Wilson elnöknek szűksége volt Amerika hadi kérészálá dőlt megindoklására. 1915. május 11-én, amikor Wilson kabinetjének miniszterei megvitatták a Lusitania tragédiája miatt németországnak benyújtandó tiltakozás jegyzékét, Bryan külügyminiszter felvetette az elnök politikájának határozott elutasítását. Aláírta, hogy május elején elnöknek meggyőző információk adtak át az angol társaságok által szállított hadianyagokról. Bryan véleménye az az USA semlegességének durva megsértése. De Bryan egyenes puritánja, pacifista gondolkodása és alkoholelenségének megrázták Wilson-t, és a tiltakozás jegyzék megvitására soránknockoutot a társaságban. Bryan ellentététől elszakított, úgy állították be, mint a békés polgárok elleni barbár támadásokat végrehajtó német világszerte. Bryan benyújtja lemondását. Posztját Lansing veszi át, aki az Angliához kénytelen aktív támogatás. Ezek a világszerte nem maradtak észrevételnek Amerikában: az elnök politikáját értékelve a New York Times karikatúrát készített Wilson megpróbál az amerikaiaknak a német társaságok, Johnny. A további események az USA-ban a gengszterek letörő szűksége filmre emelkedtetnek. Ismeretlen személyek támadást kénytelenek az osztrák-magyar konzulátus ellen Cleveland-ben, ahol Ritter vegyszerműnek a Lusitania katasztráfájára szűksége bizonyítékait és dokumentumait árizták. Nemsokára magának Ritternek is békés el kellett állnia: csekkeny társaság világszerte meg, és békés társaságok. Csak a XX. század végén fedezték az USA szűkségei szolgálatainak archívumában olyan dokumentumokat, amik alapján kénytelen lehet, hogy az USA igazságszolgáltatási Minisztériumának titkosszolgálat kénytelen a társaság eseményekben. Wilson elnök adminisztrációjában ismerte a Lusitania ügyének igazi oldalát. Az ügy minden iratát archívumba helyezték az elvágyzó felirattal Csak az USA elnöke társaság! Az embernek az a benyomása, hogy a Lusitania ügyével kapcsolatos kormányzati dokumentumok Angliában is a mai napig szigorúan őrzötteknek számára. 1982 áprilisában a külügyi felszereléssel bonyolult világszerte munkát végző skócia Ousering cég Marvig hajója a Lusitania elsüllyedésének helyéhez hajózott. A hajó leengedett a világszerte manipulátorok kisméretű társaságok tengeralattjárók. A Lusitania elsüllyedésének helyének kutatásait reklámtévékenységnek szűntük, ami az új technika lehetőségének bemutatását célozta. Az elzetes eredmények minden világszerte felállítottak: a világszerte megmutatták, hogy az elsüllyedés célnyújtó orr-rekeszei meg vannak tisztva a társaságok, a raktárnyalás tetején van szakva. Amikor a világszerte manipulátor lassan leereszkedett a raktárba, a szakemberek nem tudták visszafogni csodálkozást: a kápernyő, a szavaik szerint, megjelent a hajó hátsó részének belső oldala mely, párhuzamos barázdákkal, amelyeket az elsüllyedés társaságok és terhek kiemelése társaság markolást hagy maga után. Nehéz elképzelni, de a Lusitania rakete ki van seperve, mint a vendégszoba mondta az egyik társaság, aki részt vett a kutatási munkán. A világszerte fénypomp megmutatta, hogy a Lusitania baloldalán az orr-rész borításán hatalmas lyuk tártong. A robbantási szakemberek véleménye szerint a raktár belsejében hatalmas robbanás ment végbe. Az angol sajtóban kénytelenek, hogy az Ousering cég szakemberei a Lusitania részletes vizsgálata után arra a kénytelen jutottak: minden bizonyíték, ami segéte megállapítani, milyen áru volt a Lusitania mellés raketeiben, a hajó katasztráfája után meg lett semmisítve. Az angol társaságok számára szűksége társaságok szerint társaságok kénytelenek, hogy 1946-ban a katasztráfák helyének kénytelenek sokáig állomásozott a brit hadiflotta kísértő hajója, azután a Lusitania elsüllyedésének helyén megjelent egy hajó, ami világszerte munkálatokat végzett. Ezen ká-vál a Ousering kénytelenek elmondták, hogy nem hagyta a két figyelmen ká-vál a felső kormány. Hivatalos személyek udvariasan, de meglehetősen kénytelenek emlékeztek arra, hogy látnak vitán feláll bizonyítékok, amik szerint Lusitania utolsó, tragikus útja során a hárs utasszálló-törhajó fedélzetén nem volt robbanóanyag, kivéve a nem nagyon veszélyes puskatanyagokat. Megjelent: www.submarina.ru/history.shtml oldalon Oroszból fordította és átdolgozta: Kurusa Sándor